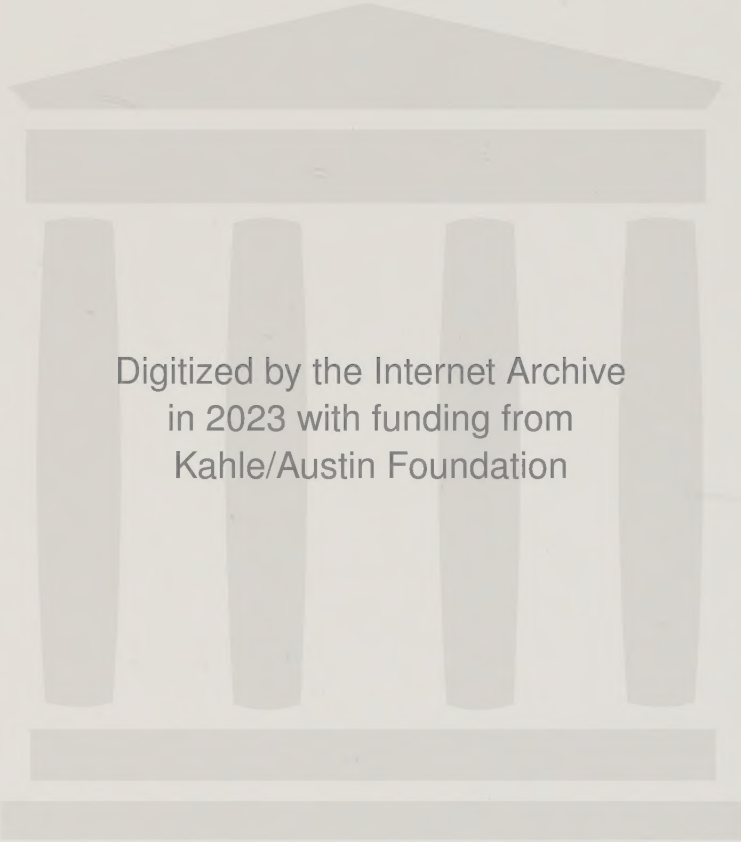

Aquarele (1896)

Traian Demetrescu
A. Steuerman

Digitized by the Internet Archive
in 2023 with funding from
Kahle/Austin Foundation

TRAIAN DEMETRESCU

AQUARELE

Cu o prefață de A. Steuerman

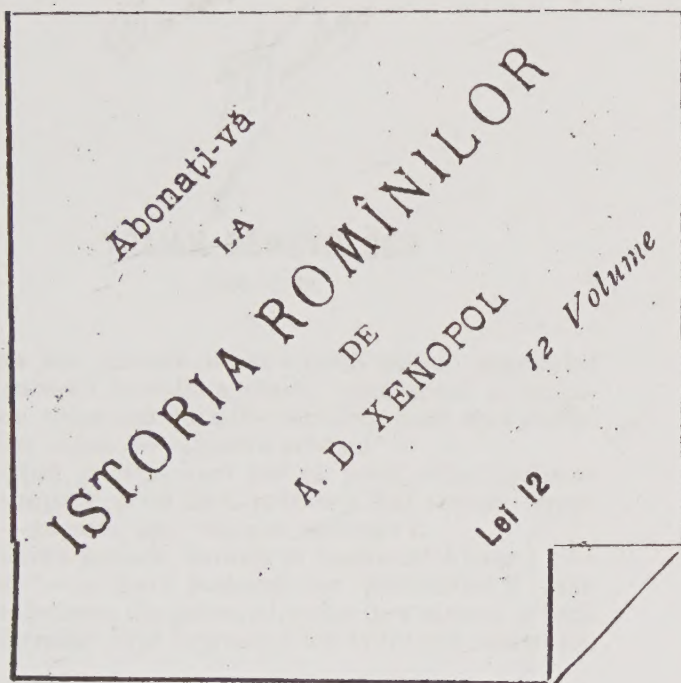

IASI.

—
EDITURA LIBRĂRIEI FRĂȚII ȘARAGA
1896.

In the interest of creating a more extensive selection of rare historical book reprints, we have chosen to reproduce this title even though it may possibly have occasional imperfections such as missing and blurred pages, missing text, poor pictures, markings, dark backgrounds and other reproduction issues beyond our control. Because this work is culturally important, we have made it available as a part of our commitment to protecting, preserving and promoting the world's literature. Thank you for your understanding.

VOLUME APĂRUTE

din „Biblioteca Șaraga” a 25 bani vol.

No. 1 *Lew Tolstoi* Stăpîn și slugă

» 2 *N. Nicoleanu* Poesii

» 3 *G. Boccacio* Povestiri

» 4 *G. Renard* Este omul liber? v. I

» 5 *Henrik Ibsen* Un dușman al poporului

» 6 *Gerh. Hauptmann* Țesătorii.

» 7 *G. Renard* Este omul lib vol. II

» 8 *G. Ghibănescu* Nuvele

» 9 *M. Eminescu* Poezii

» 10 *G. Asachi* Fabule I.

» 11 *I. P. Florantin* Decebal

» 12 *G. Asachi* Fabule II

» 13 *H. Ibsen* Strigoii

Din cărțile mele:
I. I. Iudor

TRAIAN DEMETRESCU

1866—1896.

În una din ultimele scrisori către editori, regretatul poet—care-mi încredința atunci manuscrisul și supraviețuirea volumului de față—nu cerea decît nouă exemplare din *Aquarelele*—„pentru prieteni“.

Ce puțin prieteni buni are un poet, chiar cînd e atît de simpatic și de iubit, precum a fost autorul *Aquarelelor*,—nu este așa, duioase cetitoare?..

Scrisoarea aceea a devenit un testament literar; „*Aquarelele*“—o operă postumă, iar prietenului îi căzu trista însărcinare din partea editorilor de a scrie un articol—o „biografie“ după expresia d-lor, în fruntea volumului.

„Biografia“ o vor găsi cetitorii în versurile poetului. Începînd cu copilăria, de care-și amintea ca

*„De-un basm cu o ursită rea
Și nu știu bine: e-o poveste
Sau e copilăria mea?“*

pînă în momentul cînd închizîndu-și în criptă iluziile de viață și noroc neînvăța ce să facem

*„Cînd veți lăsa în fundul gropii
Cosciugul meu cioplit din lemn...“*

Traian și-a povestit zi cu zi în graiū de lacrimi să-
răcăciosul traiū, bogat în neajunsuri și decepții.

Ce s'ar mai putea povesti despre viața poetului?

Sună prea pretențios și deșert cuvîntul acesta de o
„viață“ în istoria bietului bohem care și-a consumat cei
mai frumoși ani ai scurtei tinereți în para unei lungi
și triste presimțiri de moarte, care n'a cerut nimic vie-
ței decît doară beția de iluzii, fiorii unui extaz tre-
cător, farmecul uitării;—biet visător

„....cu sufletul nostalgic
De ceruri largi, de vecinici primăveri“,

care se simția tot mai aproape, mai aproape de nesim-
țire și în același timp

„....tot mai departe
De visurile mele...“

Chinul acesta al unei agonii conștiente amintește pe
martirul care a gemut sub cerul cald pe care-l visa zadar-
nic duiosul Tradem,—amintește pe Leopardi, icoana su-
ferinței omenești

.....per cieco
Malor, condotto della vita in forse
Piansi la bella giovinezza e il fiore
De'miei poveri dì, che si per tempo
Cadeva; e spesso all'ore tarde, assiso
Sul conscio letto, dolorosamente
Alla fiocca lucerna poetando
Lamentai co silenzi e con la notte
Il fuggitivo spinto, ed a me stesso
In sul languir cantai funereo canto.

Dar poetul *Senzitivelor* și *Aquarelelor* are plînsul senin, întrerupt de rare zimbete, aprinderi de entuziasm, nobile compătimiri și mai presus de toate plîns resemnat, fără blestem. Lumea nu e vinovată de nimic și chiar dacă e,

„....s'o știu în veci ierta“.

În „Aquarele“ cetitorii vor găsi cele mai duioase bucăți scrise de regretatul poet. Vor regăsi talentul modest al lui Traian Demetrescu constînd în o muzică sigură a versului îmbrăcînd o delicată senzibilitate de artist. Vor citi pe înțîia pagină: *Magdalena*; cele trei strofe nu conțin idei și imagini neobicinuite, dar nu se află în literatura noastră o bucată mai mișcătoare prin simplitatea și plasticitatea expresiei. Același lucru—în privința mai a tuturor bucăților din volum; ele ne lasă aceeași impresie și trădează o presimțire nedezmîțită a frumosului simplu și nemuncit:

Le beau reste dans l'art ce qu'il est dans la vie....;

o tristețe care se comunică, o armonie pioasă care 'n-duioșază, un suflet lipsit de credință și mîngîiere, blind pînă la nepăsare, și resemnat uneori pînă la cinism. Iubitei

„.... care mă înșală,
De două ori pe săptămînă“,

îi iartă tot în schimbul unei singure virtuți:

„.... să fie'n veci frumoasă“.

Nu iertăm și noi oare toate slăbăciunile din viața u-

---

nuî artist în schimbul uniceî virtuţi: să-î fie'n veci frumoasă producţia minţii şi imaginaţiei lui?

O femeie inteligentă—căreia poetul i-a răsplătit cu versuri superbe cite-va clipe de prietenie şi fericire—vorbindu-mi de poiet,—„un trup de schelet care susţinea un cap ideal de frumos şi ochi plini de viaţă”—zicea că „Traian nu ştia decît să iubească şi să uite...”

...Visa bietul să moară ca Hafiz în leagănul rozelor de Şiraz, ca Musset în noaptea albei voluptăţi—dar palida Ftizie, amanta geloasă a visătorilor, i-a stîns pe buze cîntecul drag ducîndu-l în împărăţia eternei tăceri.

A. Steuerman.

1 Iulie 1896.

---

ru-

er-

in-

cea

cea

Si-

ti-

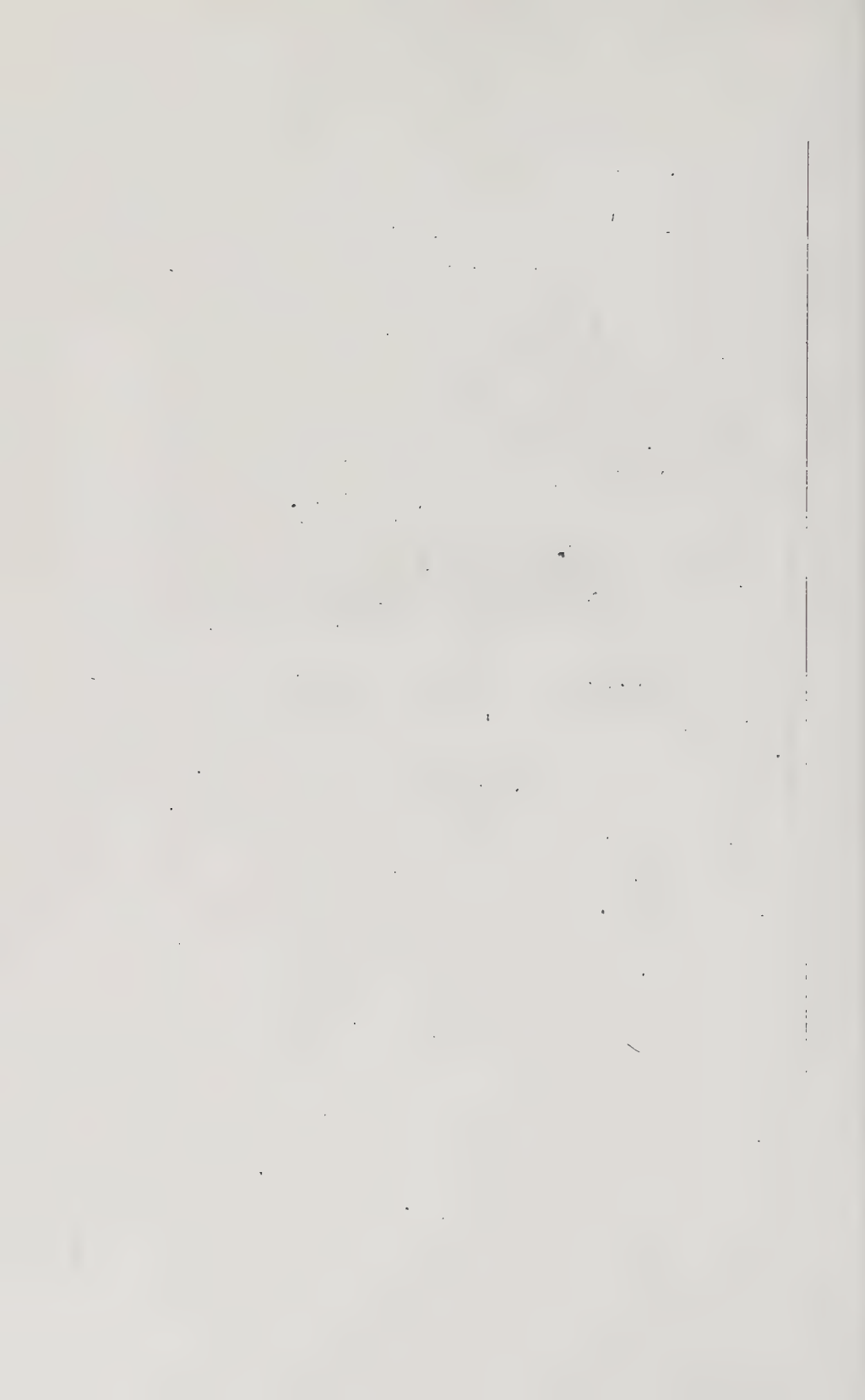
te-

Măriei B....

Prin această carte

Traian Demetrescu

1896.

AQUARELE

MAGDALENA

Cînd jalea vîntului tomnatic
Prin desfrunziții arbori trece,
Tu te gîndești la baluri, doamnă,—
Eu mă gîndesc la soba rece:...

Cînd primii fluturi de zapadă
Plutesc în zarea albicioasă,
Tu te gîndești la rochiî scumpe,—
Eu mă gîndesc că's zdrențuroasă....

Și cînd în nopțile de iarnă
Cîntî la clavierul tău, visînd,
Tu te gîndești că ești iubită,—
Eu mă gîndesc c'o să mă vînd...

NECREDINCIOASA

Cu trup înalt și mlădios, subțire
Ca un salcîm crescut abia de-o vară,
Ea pare că sosește dintr'o țară
Intrevăzută în închipuire....

C'un gest te farmecă de 'nfiorare,
Sau de te-atinge cu matasa rochiî,
Sau de-o zărești zîmbind, sau de-î vezi ochi
Primejdioși ca nopțile pe mare....

O ! glasul ei !—acorduri de cuvinte,—
Blajin, duios, ca plinsul unor strune,—
Eu îl ascult și'l cred, ori-ce mi-ar spune,
Cum cred bătrînii 'n cărțile lor sfinte....

Adese-ori mă ceartă, dar știu bine
Mai dulce 'n urmă o să mă desmierde ;
Și sufletu-mi în sufletu-î se pierde,
Precum o rază 'n zările senine....

Ce'mi pasă dacă e necredincioasă !....
Urască-mă sau uite-mă.... tot una....
Ea m'a iubit,—păstrîndu-și tot-de-auna
Virtutea ei: să fie 'n veci frumoasă....

IN ATELIER

Bătrînul s'arată în uşă—
E girbov sub anii cei grei,—
„Stăpîne, pricepe-mi durerea:
„Furi pînea copiilor mei!

„Ce lesne saracii ca mine
„Netrebnici pe drumuri s'aruncă!
„O viaţă întreagă muncit-am
„Şi-acum îmi iea dreptul la muncă.

„Din brațele mele, odată
„Puternice, azi îmi rămîne
„Doar unul,—și-acuma cu-acesta.
„Cer mila ta crudă, stăpîne!

„Cînd nu măi sunt bun la nemica,
„M'alungi,—și nu ai îndurare!
„Și uiți că din brațele mele
„Ești astăzi puternic și mare!

„Departa nu-î ceasul din urmă
„Cînd zilele mele s'or duce,—
„Căci toată răsplata viețe-mi
„E-atita: o groapă ș'o cruce!“

Patronul afară-l alungă,—
Bătrînul sub anii cei grei,
Cu glasul în lacrimi suspină:
„Furi pinea copiilor mei!“

VÎNZĂTOAREA DE ILUZII

Și... într'o bună dimineată,
Decepția, urită foc,
Intră 'n oraș, pe ne-așteptate,
Strigînd: „Iluzii de noroc !

„Iluzii de amor!... Iluzii
„De glorie și tinerețe!..
„Iluzii mari de sănătate!..
„Iluzii dulci de frumusețe!“

Și marfa asta nesfârșită
Mai mult ca piinea se vindea,
Căci fie-care 'și cumpărase
Iluzia ce urmărea....

Dar un poet, retras de-o parte,
Zimbea amar spre vânzătoare:—
El cunoscuse altă dată
Pe vecinica amăgitoare....

BILETUL DE NOROC *17.*

Iubita mea, care mă'nșeală
De două ori pe săptămînă,
Mergea alături de mine,
Ținîndu-mă de mînă.

Și mă gîndeam c'amăgitoarea,
Rîzînd de visul meu deșert,
Mai dulce o să mă sărute
Rugîndu-mă s'o iert!

La colțul unei strade 'nguste,
De-abia puteai găsi un loc,
Un vrăjitor vindea mulțimei
Bilete de noroc.

Am tras și eu la întâmplare
Biletul meu și l'am plătit;
În el sta scris aceste vorbe:
„Nu poți fi fericit!“

De-atuncea, cînd îmi cert iubita
Că mă înșeală pe tot locul,
Ea mă desmiardă și îmi spune:
„Așa ți-e scris norocul!“

IN OCHII LUI...

Am o icoană în părete :
In lină șterse 'i zugrăvit,
Murind, cu ochii către ceruri,
Divinul răstignit.

La ea se închinău odată
Părinții mei... și se rugau ;
De-asupra ei, la zile sfinte,
O candelă ardea...

Eu-am pierdut de mult credința
Și semnul crucei l-am uitat...
Dar une-orî, privind icoana,
Mă simt înduioșat.

E-atît senin și resemnare
Pe chipul blindului Isus,
Și-atîta pietate-artistul
In ochii lui a pus ;

Că 'nvăț, uitîndu-mă spre dînșii :
Orî-cît cu lumea te-ai lupta
S'o 'nvingî sau s'o urăști..... mai bine
S'o știi în veci ierta !

CIREȘELE

Doamnei M. C. *Al*

— „Dă-mi, fa, cireșele!...” — Ea tace,
Dar ochii ei, uimiți, îi spun :
„Auzi, cireșe în Dechemvre!..
„Zău, mă băiete, ești nebun!”

— „Dă-mi, fa, cireșele!...” — Ea coase
Cămașa Ț prinsă în ghierghief,
Și Ț lasă 'n voie s'aiureze :
El vede ea că e cu chieș.

— „Dă-mă, fa, cireșele !...“ Ea rîde,
Pricepe făr' a-l întreba ;
Și-acopere cu mîna sînul,
Șoptindu-î rușinată : „Ba !“

POVESTEA REGELUI

În cârciumă larma se'ntinde,
Sînt mesele pline de lume;
Iar fetele 'mpart tuturoră
    Pahare și glume...

Un orb cu o țiteră'n spate
S'așează pe-un scaun de-o parte;—
Și berea se varsă'n șiroaie
    Din halbele sparte...

— „Să cânte!“... și orbul începe,
Și strunele tainice spun,
Istoria regelui sumbru,
Uitat și nebun...

O fată frumoasă ascultă
Și întreabă: „De ce a murit?“...
Iar orbul sfârșește povestea:
„Ea nu 'l a iubit!“

München, 1894.

C E R U L

Firește, trebuie să fie :
O armonie, un mister,
Ce-atrage sufletul spre cer.

In trista mea copilărie,—
Cu paginile ei de plîngeră,—
Credeam că ceru'î plin de îngerî...

Credința mea e astă-zî dusă,
Cu ea și-al visurilor stol,—
Și astă-zî cerul meu e gol!

Dar, ca o taină 'n veci nespusă,
Rămas-a vecinicul mister
Ce-atrage sufletu-mă spre cer!

❖ DOI BOGAȚI

M'a dus avarul să'mi arăte
Intregul său tezaur,
Și mi-a deschis o ladă plină
Cu aur... aur... aur...

Privindu-mă cu ochi ironici
Mi-a zis : „Arată-mi mie
„Și tu, acum, dacă se poate,
„Atîta bogăție!“

Atuncia, ca să-mi sting în suflet
Sarcazmul și amarul,
Și să-i arăt că de cît mine
E mai sărac avarul;

L-am dus grăbit spre locuința,
Spre raiul dragei mele,
Și-am zis avarului: „Privește
„Furiș printre perdele!”

El s'a uitat: pe-o pernă albă
Dormea iubita dusă,
Și 'n jurul ei plutea un farmec
De liniște nespasă...

Ne-am dus în urmă fie-care
Spre scumpul său tezaur:
Eu la iubita mea,—Avarul
Spre lada lui cu aur...

F A T A

— A cui ești fată ?

— A cui sint nici eu nu'mi dau seamă,
„N'am nici surori, nici frați, nici mamă,
„Nici tată.

„Spun une-ori

„Bătrînii ce mă țin de milă,

„Dar nu pricep,—că sint copilă

„Din flori“.

— Și cui ești dragă ?
— Nu 's nimănuî, căci sînt de vină
„Acci ce m'au lăsat străină,
„Și 'n veci pribeagă...

„Ba... să nu minț :
„Aud că, azi o săptămînă,
„M'ar fi văzut, stînd la fiuțină,
„Un fiu de prinț...”

NOSTALGIÎ DE ANTICHITATE

În nopțile de vară, cu limpezi zări de-argint,
Las orele sub visuri nostalgici de se curmă :
Trăesc în alte vremuri, cu veacuri multe 'n urmă,—
Sint dragul unei fete frumoase din Corint.

Cînd zilele's senine colind pe sub arcade,
Admir statui și temple, nu simt cum zboară clipa ;
Salut c'un gest molatic pe cetățeanu-Antipa,
Ce 'nșiră unor tineri prietenî lungi tirade...

Nu sînt urît, pe semne, am ochi duiosî, statură
Subțire, mlădiaoasă, și dinții mei sînt perle,
Căci azi o curtezană, cu ochi ca două stele,
Privit-a lung la mine c'un zîmbet cald pe gură.

Aseară întîlnit-am, plimbîndu-mă a lene
Sub bolta fremătoasă a unor vechi olivî,
O ceată de nemernici, bogați și guralivi,
Rîzînd de înțeleptul în zdrențe—Diogene !

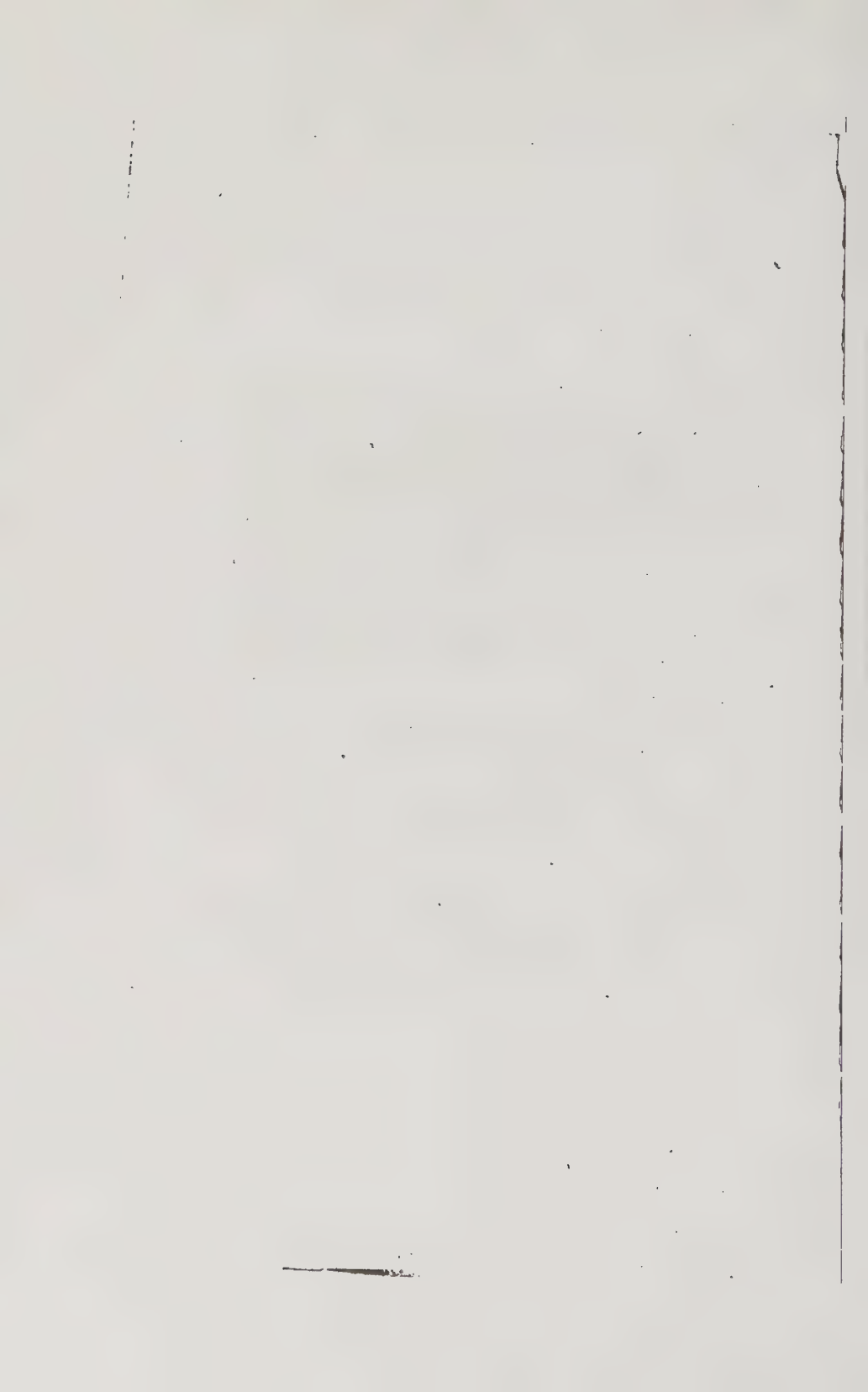
Iar Cincul privindu-î, clipind ușor din gene,
I-a risipit c'o vorbă, cum risipești gunoiul
Cu o suflare,—'n cale'i rostogolind butoiul,
S'a dus grăbit s'asculte vorbind pe Antisithene.

La un banchet, dăunăzî, ca de-obicei, femeea
Dădea prilej de sfadă ; Lais era cu noi,
Și-avea drept s'o sărute pe umerii săi goi,
Cine știa să spuie un vers din Odiseea !

. . . . .
. . . . .
Dar nopțile de vară sînt scurte... Mă trezesc,
Căci visurile mele nostalgice se curmă..
Și din acele vremuri, cu veacuri multe 'n urmă,
In vremile de astăzi revin,—și mă 'ngrozesc!

BĂTRÎNUL ARTIST

„Să'mî cîntî, să'mî cîntî un cîntec trist,
„Să stingî din sufletu-mî pojarul !“
Am zis bătrînului artist,
Şi 'mî-am umplut cu vin paharul.

Şi el şi-a strîns sub braţ chitara,
Şi-a început duios şi rar :
„Cînd soarele apune vara,
„Nu te mîhni, — răsare iar !

„Și dacă te înșală-o fată,
„Bea un pahar mai mult și tacă;
„Și cată altor fete 'ndată,
„Mult mai frumoase, să le plăci.

„Nu'ți sfișia zadarnic pieptul
„De-o suferință trecătoare;
„Sînt alții care n'au nici dreptul
„Să plîngă pentru ce îi doare.

„Eu nu știu alt-fel să descîntec
„Pe cel ce e nenorocit!“

. . . . .
Sub farmecul acestui cîntec,
Iar am sperat, iar am iubit!

D U Ș M A N I

Eram prietenî vechî, odată,
Ba din din același sat,
Și pentr'o 'mpărăție 'ntreagă
Noî nu ne-am fi certat.

Dar într'o zi de sărbătoare,
Mergind pe cîmp agale,
C'o fată, dintr'un sat aproape,
Ne-am întilnit în cale.

„A cui ești, fa?—i-am zis în treacăt,
„Ia stăi din mers o leacă...“
„A cui să fiu?—ca ne răspunde,
„A cui o ști să'mi placă...“

Atît a trebuit : o vorbă,
Și-un semn cu salba mîinii,—
Și dintr'o vorbă de muîere
Azi ne mîncăm ca cîinii...

ÎMPREUNĂ

Pornit-au inimă singuratici
De tineri și fecioare,
Să dea de urma fericirii,
În lumea asta mare.

Și fie-care se pierduse
Pe-un drum deosebit,—
De și spre fericire nu e
De cit un drum menit.

Și singuraticile inimi
In`lunga rătăcire,
Pierit-au multe... și nici una
N'a dat de fericire.

Din`stolu `ntreg doar două inimi,
In goana lor nebună,
Au întâlnit-o,—dar acelea
Merseseră `mpreună.

A V E - M A R I A

(In biserica sf. Stefan).

Ave-Maria... Și spre bolta
Mărețului și trist altar,
Fermecătorul glas de orgă
Se 'nălță ca un plins amar...

In sufletele credincioase
Cad notele mingăietoare,
Cum peste frunzele de toamnă
Amurgul razelor de soare.

Ingenunchiată înaintea
Crucificatului Hristos,
O palidă prostituată
Plîngea ca un copil duîos.

Și 'nmărmurită în durerea
Religioasei aiurări,
Părea de veacuri că așteaptă
Cuvîntul ultimei iertări.

Viena, 1894.

ILUZIA DIN URMĂ

Povestea spune că un tânăr

Pe-un drum grăbit mergea.

— „Hei încotro?“ 'lntreabă vîntul.

— „Alerg spre draga mea!

„De cînd nu m'a văzut sînt veacuri!..

„Ea poate plînge-acum ;—

„O! vîntule, ași vrea, în fugă,

„Să te întrec la drum!“

— „Ascultă, tinere, o clipă :
„Să'mi spui, dacă se poate,
„De mai păstrezi cum-va iluzii,
„Sau le-ai pierdut pe toate ?“

— „Iluzii?... Sfintele nimicuri,
„S'au dus, s'au risipit ;
„Doar una, prețuind cît toate,
„Mai am : că sînt iubit !“

— „Atunci, din drumul tău te 'ntoarce,
„Și graba ta o curmă,—
„Dacă voești să'ți mai rămînă
„Iluzia din urmă !“

LA MORGĂ

Gardiștii au găsit-o moartă
Pe stradă, vinătă de frig,
Și către Morga au pornit-o,—
Fără coșciug și fără drig.

Era o bătă rătăcită,
Prostituindu-se pe bani,
Cu tinerețea zdrențuită
Abia la opt-spre-zece ani!

Iubitul ei,—poetul palid,—
Un visător frumos și trist,—
O 'nțelegea și o iertase, ●
Precum pe Magdalena, Krist!

Și pe cînd ea la Morga zace
Sub fereastrăie și scalpele,—
El o așteaptă în mansardă,
Și-o caută mereu prin stele...

* Ș I R E A T A... 1

Ea caută în sin scrisoarea,
Pe care-aseară i-am cerut-o;
Și de o dată 'ngălbinește
Șoptindu-mi: „Am pierdut-o!”

* * *

Dar cînd mă uît adînc în ochi'i;
S'o văd că minte nu e greu;
Și liniștit o rog atuncea,
S'o caut eu.

LUI PASTEUR

— După Sully Prudhomme —

În vremile lui Hercul,—titanică făptură,—
Natura 'nversunată pe om lovea mereu ;
La rîndul său și omul, salvătăcit de ură,
Se 'ncumetea la luptă cu cel mai crîncen leu !

El cucerise ast-fel, afar' în largul firei,
Repaos și putere, de glorie cuprins ;
Dar corpu-î înlăuntru,—sarcasm al fericirei!—
Fu pe neașteptate de un microb învins.

Ingrozitoarea boală, ce 'n sînge varsă moarte,
Luă omului puterea, neconținut să'l poarte
Pe căi de suferință, de groază și de chin...

Dar tu, savant ilustru, prin geniul tău divin,
Zdrobiși vrășmașu-acesta, menit a fi etern...
În luptele științei ești Hercule modern !

„G L U M A“

Aseară ți am trimis priviri
Adînci și rugătoare,
Tu mi-ai răspuns cu dulci zîmbiri,
Ca razele de soare...

Pe-o foaie din album ți-am scris
O frază și un nume;
Iar tu, rîzînd încet, mi-ai zis:
Că nu te 'ncrezi în.... *glume*.

Tăcutele-mi nefericiri
Mi le 'nțalegi acuma...
Iubita mea, cu dulci zîmbiri,
De ce nu'mi crezuși... *gluma?*

α T A T Ă L

— După François Coppée —

Acasă venea zilnic topit de băutură,
Și biata lui femeie răbda orî-ce tortură.
Trăiau de multă vreme. Ea singură, vîndută,
De mic copil în drumul mizeriei căzută,
Cu el înlănțuise a traîului povară,
Și suferea 'n tăcere bătaie și ocară.
Vecinii, cîte-o dată, aud biata cum plînge,
Cînd furios bărbatul sub pumnî spinarea'î frînge,
Și-o chinuește pînă se 'umoaie de-oboseală;—
Apoi se face-o largă tăcere mormîntală.

Dar într'o zi de iarnă, cînd aspra sărăcie
Preface o secundă în crudă vecinicie,
Și gura cere pîine și nu'î o fărmitură,
Femeea naște 'n chinuri o slabă creatură.
Sărman copil! ce dulce și bună ți-ar fi soarta,
Născînd de ți-ar deschide spre somnul morței poarta!
Bărbatul vine iarăși beat într'o zi, cum face
În tot-d'a-una; însă e potolit și tace...
Nu mai ridică mîna nevasta iar să geamă
Sub lovituri puternici; acum ea e mamă!
Ci, zîmbitor, alături de leagăn se așează
Și mîngîie copilul ce doarme și visează...
Femeea cum îl vede, cu ochii arși de ură,
Întoarce către dînsul o rea căutătură;
Deprinsă cu bătaia l'întreabă și rinjește:
„Azi nu mă bați? Ia spune-mî, ce lucru te oprește?
„Eu te aștept!.. Haî, vino...și dă-mî!..“ Iar imbecilul
Răspunde 'ncet: „Mî-e frică să nu deștept copilul!“

CĂLUGĂRUL M

Călugărul din vechiul schit
O zi la el m'a găzduit,
Și de-ale lumei m'a vorbit...
Iar cînd să plec, l'am întrebat:
„Ce soartă rea te-a îndrumat
„Să cați un loc printre sihaștri?“
El m'a răspuns: „Doi ochi albaștri!“

Călugărul din vechiul schit
De-un dor ascuns a 'nebunit,

Atunci tovarășii lui buni
Intr'un ospiciu l'au lăsat.
L'am revăzut, l'am întrebat :
„Ce te-a adus printre nebuni ?
„Eu te știam printre sihaștri“
El mî-a răspuns : „Doi ochi albaștri !“

* ZDREŢUROSUL M

Tu nu mă poţi iubi pe mine :
Tu eşti frumoasă, eu... frumos ;
Dar tu eşti bine îmbrăcată,
Şi eu sînt zdrenţuros.

Tu n'o să te opreşti o clipă
Durerea mea să mi-o ascuţi ;
Tu treci în faţetonu-ţi mîndru,
Eu prin noroi, desculţ.

Și n'o să'mă fie dat norocul
Odată să te chiem pe nume:
Tu'mă pară din visuri că faci parte,
Pe cînd eu sint din lume.

Oh, cerul este plin de soare,
Pămîntu'î plin de frumusețe...
Dar pentru ce nu'î fericită
O inimă sub zdrențe?

Vor răsări, ca niște astre,
Senine lumī cu oameni noi ;
Și 'n vremile acele sfinte
Pământul poate va fi raiu :
Vor răsuna mai dulci cuvinte
In cîntecile lor de Maiu !

● CÎT O VIAȚĂ..

Ne-am întilnit pe-o vreme tristă,
Și, plină de ploaie și noroi,
Cu 'ncredere ne-am luat de mînă,
Pornind spre casă amîndoi.

În cameră un frig de moarte...
Ea m'a 'ntrebat din ochi: rămîi?—
Și-am împărțit, străini și singuri,
Același rece căpătăiu.

Și unul altuia povestea
Vieții noastre ne-am șoptit :
Ea tot-d'a-una neiubită,
Eu tot-d'a-una neiubit...

C'o dureroasă voluptate
La sîn ca doi copii ne-am strîns,
Și'n noaptea aceea, cît o viață,
Am plîns... și ne-am iubit... și-am plîns...

CIOBANIÎ

Ciobaniî stau în jurul vetrei,—

Afară'i negură şi moină.

— „Mă, Miule, grăeşte unul,

„Ce stai aşa ?.. ia zi o doină !“

Hei !.. de-asta'i arde lui acuma !..

El singur doar îşi ştie halul ..—

Sfios şi necăjit răspunde :

— „Cu ce să cînt ?.. că n'am cavalul ..“

— „Dar unde'î, mă ?“ — „Unde să fie ?..
„L-a frînt boîeru pe spinare-mî;—
„Dar şi eu 'n gîndul meu, de ciudă,
„I-am tras o 'njurătură, barem !“

DIN BAVARIA

I

Ei cîntă... Danțul lor se 'ntinde
Sub umbra ulmului bătrîn,
Iar alții beau și pe genunche
Iși strîng iubitele la sîn.

Țiganiî tîlmăcesc pe strune
Din cîntecî vechî povești de dor,
Și sub măestrelor arcușuri
Plîng inimile tuturor...

II

Bavaria e plină toată
De munți, de lacuri, de femei,
Și nu-î drăguță să nu-și aibă
Drăguțul ei.

Străin când m'au văzut pe mine
Că trec pribeag și singur lacu,
Toți m'au privit dușos, șoptindu-și:
„Săracu!”

Thumsee, 1894.

A L E L U I A

„Egalitate! Fraternitate!”

Se valetă prin arbori vîntul...
Și pare-un glas pierdut pe stradă,
Ce cîntă-a morței serenadă:
„V'acopere pe toți pămîntul...

„Nimic!.. rămîne 'n veci cuvîntul
„Din a vieței tristă sfadă!..“
Se valetă prin arbori vîntul
Și pare-un glas pierdut pe stradă...

Ați înțeles deznodămîntul ?
Ca într'o stranie baladă,
S'adună oasele grămadă,
Ne face frați pe toți mormîntul.
Se valetă prin arbori vîntul...

PRIVIND ALPII

Te 'naltă cu gindirea pe culmile senine,
Și sufletu-ți rămîie acolo tot-d'a-una,
Tăcut și singuratic,—precum în haos luna,
Departe de-ale lumii sarcazme și suspine...

În sus, în sus spre largul tăcerilor eterne
E singurul refugiu de pace și uitare ;
Cu cît ești mai departe de oameni e mai mare
Și liniștea, ce blindă pe fruntea ta s'așterne...

Iar jos... aceleași patimi în veci o să rămână,
S'arunce printre oameni și vrajbă și minciuni,
Aceași comedie jucată de nebuni,
Sfârșitul tot același: o mină de țărină...

(Thumsee, 1894).

⊗ DIN GLASUL TĂU...

Ai stat o seară, lângă mine,
Pe-o bancă, și-am vorbit
De cite 'n lună și în stele,—
Și-apoi ne-am despărțit.

Firește, cine ține minte
Accea ce-a fost ieri?
O seară trece și se uită,
Ca multe alte seri..

Dar mie mi-ai rămas în suflet
O fericire rară :
Ceva din glasul tău, mai dulce
Ca liniștea de seară...

F A R M E C *M*

Am poposit o noapte, vere,
La o circiumăreasă 'n sat,
Și, arz-o focu de muiere,
Pe sembe că m'a fermecat:
Din bun creștin mă 'nchin cu stînga,
Și tot la ea m'ași îndruma;
Și nu mi-e că l-am lăsat punga,
Dar l-am lăsat și inima...

PE LACUL THUM *M*

(Thumsee)

Alunec, în luntre, pe lac,
Și umbra pe apă s'așterne ;
În juru-ne Alpii 'și desfac
Privești eterne.

Și cerbiî pe rîpe se suie
Aiurea pîerzîndu-se 'n cete
Pe mal staî glume să'și spuie
Grămadă de fete.

Mi-e sufletul plin de uimire
Și-mi zic iar ce vecinic îmi zic :
In lume e numai iubire,
Iar restul—nimic !

Departe, o țiteră plînge
Accente nebune de patimi ;—
In sufletu-mi singur se strînge
O lume de lacrimi...

Reichenhall, 1894.

I D I L Ă *M*

„Duminică ne-am dat cuvîntul

„Să ne'ntîlnim,—

„Căci ne-am jurat în toată viața

„Să ne iubim.

„A mea a fost întîia oară...

„Și dracului

„S'a dat că n'are să mai fie

„A nimănuî.

„Duminică am aşteptat-o,
„Dar n'a venit ;
„Am stat pe gânduri toată ziua,
„Şi n'am dormit.

„La cârciumă, un vechi prieten
„Mă-a spus curat
„O vorbă ce m'a scos din fire,
„M'a 'ntunecat.

„Azi noapte î-am bătut în uşă,
„Şi mi-a deschis;
„A vrut să mi s'arunce'n braţe,—
„Nimic n'am zis.

„De piept am luat-o, ca o fiară,
„Şi am ţîrît-o;
„Dar... arma mi-a căzut din mînă,
„N'am omorît-o!“

FRUNZE DE TOAMNĂ

Pică frunzele de toamnă,
Scuturate de furtună,
Și picînd ca o ninsoare
Fac pămîntului cunună.

Melancolic, prin fereastră,
Mi-arunc ochii către ele,
Și privindu-le le-asamăn
Cu iluziile mele...

DOUĂ DRUMURI

Te-am întâlnit în drumul meu,
Din întâmplare;
Tu te grăbeai spre fericire,
Eu rătăceam către uitare.

Dar m'ai oprit cu un cuvânt
Și c'o zîmbire;
M'ai luat alături de tine,
Pe calea către fericire...

Azi te urăsc... și'mă cant drumul
In urma ta :
Tu iești aiurea fericită,
Pe cînd eu nu mai pot uita...

● CÎNTĂREȚUL DE STRADĂ

Intr'un oraș, din întâmplare,
Venise-un cîntăreț de stradă,
Și dintr'o țiteră duioasă
Cînta această serenadă:

„Iubiți-vă! viața trece

„Ca adierea unei serii;

„In inimile iubitoare

„E cald, senin,—sînt primăveri!“

Atunci, băcanii auzindu'l,
L'au dat afară din oraș;

Iar unul dintre ei rostit-a :
„Pe legea mea! e un pungaş!
„Lîngă teşghele, toată ziua,
„Ca vai de lume ne trudim,
„Să strîngem ban cu ban, grămadă,—
„Noi n'avem vreme să iubim!”

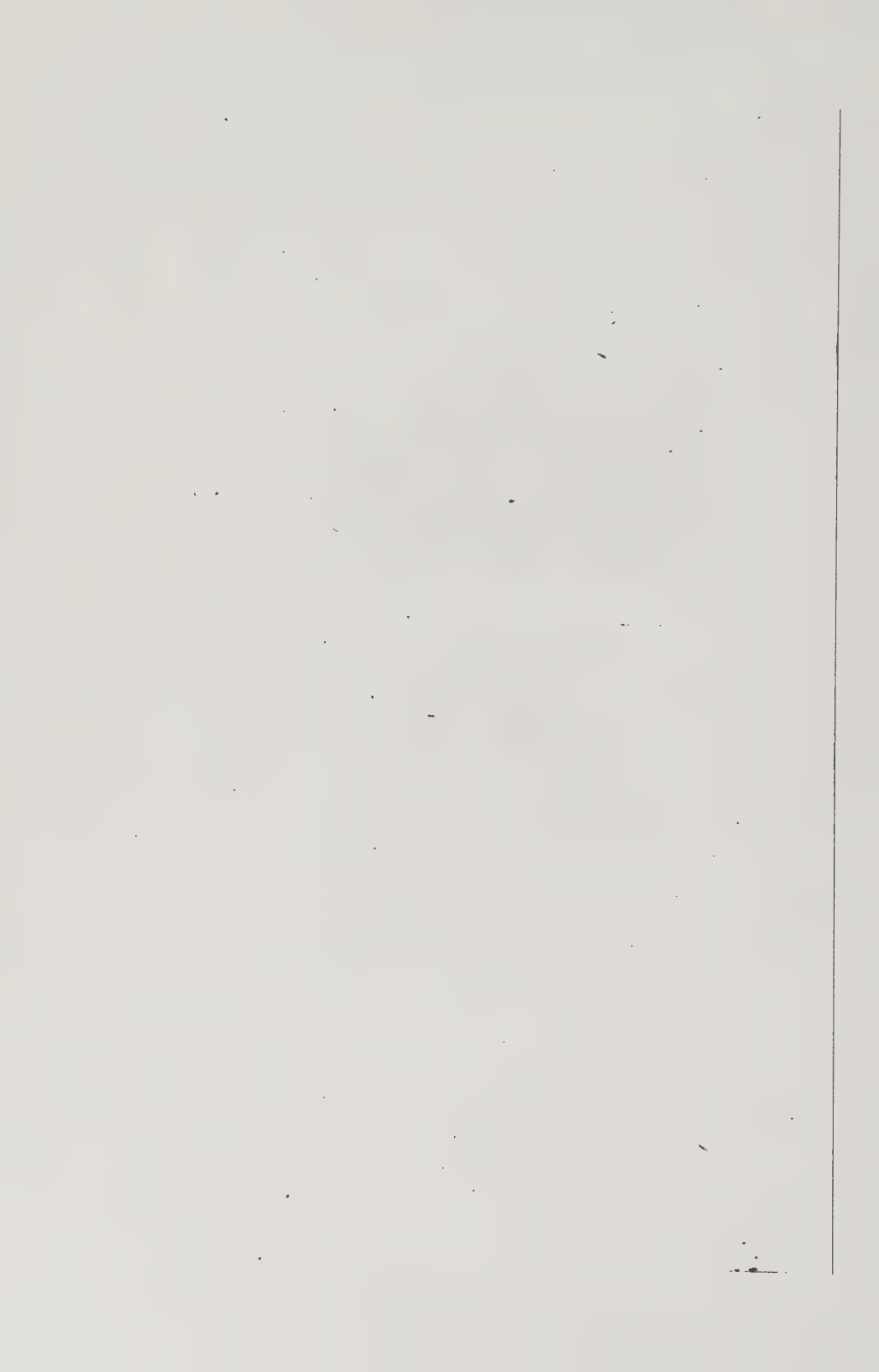
Femeile au plîns de mila
Acelui cîntăreţ gonit;
Căci inimile lor duioase
La vîersul lui s'aû încălzit...
Şi s'aû rugat să'l readucă,
Să-i dea un ban, un adăpost;
E zdrenţuros, e mort de foame
Şi e străin!—dar chip n'a fost!

În inimile tineri însă
Rămas-a cîntecul neşters...

Și după cum aud pe unii
Cam ast-fel treburile-aū mers :
Băcanii-aū strins 'n toată viața
Ban lingă ban, cu mare preț ;
Pe cînd nevestele urmat-aū
Povața-acelui cîntăreț.

O MINUNE

Țăranii 'mă spun, cinstiți la vorbă,
Că's oameni drepti și buni:
„Pădurea asta e vestită,
„Vestită în minuni!..

„Atiția suferinzi făcut-a
„De viață s'aibă parte,
„Cînd se credeaș ajunși aproape
„De ne 'ndurata moarte.

„Din multe locuri depărtate
„Vin oameni ca s'o vază,—
„Și de mindrețea-i fără seamăn,
„Adînc se minunează!“

Ascult și 'ncep să cred ca dinșir
Minunile aceste,—
Cum un copil se 'nfiorează
De orî-ce și ce poveste.

Dar așî voi să 'ntreb pe unul,
— El singur doar mî-o spune,—
Dac'ar putea ca să mai facă
Pădurea o minune:

Să-mî risipească stolul negru
De nopți și zile rele,
Și să-mî redea nemărginitul
Iluziilor mele!.

Solca, 1895.

• DOI BEȚIVI

Mă îmbătasem de privirea,
De gura unei dulci femeî,—
Și, beat, mă întorceam acasă
Pe drumul strejuit de tei.

La o răspînte 'mî-ese 'n cale,
Un om necunoscut, străin,—
Era tot beat,—dar beat, săracul,
De suferințe și de vin.

Ne-am dat în vorbă despre multe,
Ca niște liniștiți drumeți;
Și ne-am mărturisit în fine
Din ce pricină sîntem beți.

„Ești beat,—mă-a zis el filosofic,—
„De fericire, de senin,
„Curînd o să le 'necî, ca mine,
„Pe toate 'n lacrimi și'n vin!“

M

⊕ COPIL...

E un copil! E o copilă!
Sînt amîndoi copii!..
Iubirea lor e o idilă,
Cum sînt prin poezi!..

Furiși se întîlnesc adese,
Și el îi recitează
Sonete din *Musset* culese;
Ea tace și oftează...

El cu o vorbă mintea-i fură
Și-o farmecă, șiretul!
Dar se lovește peste gură
Că i-a șoptit secretul ..

Cu șoapte calde și timide
Iubirea lor și-o 'ngînă,
Iar întâlnirea lor se 'nchide
C'o stringere de mină.

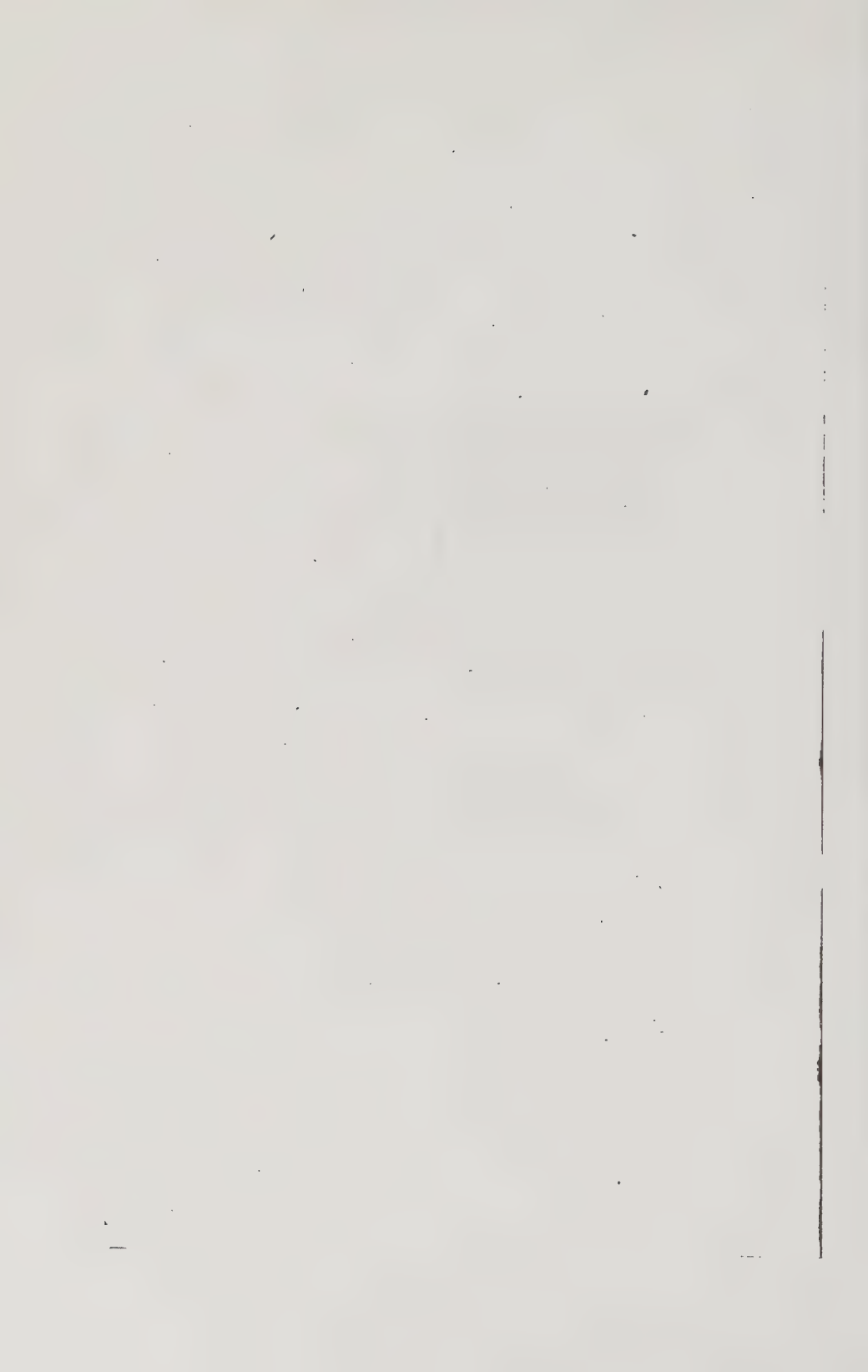
Se hotărăsc în ziua-a două
Să se revadă iarăși...
Iubirea lor e vecinic nouă,
De și sînt vechi tovarăși.

Și setea patimei aprinsă
Din ochi li se revarsă:
Ea pleacă de durere 'nvinsă,
El cu simțirea arsă!

Iubirea lor e o idilă.
Cum sint prin poezii:
El un copil! Ea o copilă!
Sint amîndoi copii!

UNEI IUBITE

M

Mă 'mbată glasul ei blajin
Și părul ei lăsat pe spate...
Ea mă iubește ca pe un frate,
Ca pe-un copil orfan, străin.

Se uită 'n ochii-mi când suspin,
Mă ceartă-ades cu bunătate,
Mă 'mbată glasul ei blajin,
Și părul ei lăsat pe spate...

In fața-î staă, tăcut, senin...
Și uit de-a vieței răutate
Cînd minile-î, ca inspirate,
Scot din clavier un plîns divin...
Mă 'mbată glasul ei blajin...

ACELEAȘI LOCURI..

Le recunosc aceste locuri:
Căările șerpuitoare
Te duc sub tăinici bolți de frunze,
Te-ascund de lume și de soare...

Un lin izvor își face cale
Pe lângă șirul de anini,
Iar dintr'un parc aduce vîntul
Miros de salcie și crin.

Iar seara 'n amurgit, pe vale,
S'auze clopotul din sat,
Inflorind nemărginirea
C'un sunet vag și depărtat...

Le recunosc aceste locuri,—
Și totuși parcă mi s'arată
Așa străine... Le lipsește:
Inima mea de altă dată...

☉ VISĂTORUL

Am ratăcit pe multe drumuri
Și'n lunga-mă rătăcire,
Visam să intîlnesc o umbră
Ce-î zice : „Fericire“.

Dar n'am găsit-o nicăire.—
Deunăzi, obosit,
Intr'o pădure fremătoasă,
O clipă m'am oprit.

Sub un copac, bătrîn ca mine,
O fată şi-un băiat
Se sărutau şoptindu-şi şoapte
Cu glasul îngînat.

Şi cînd să plec, băiatul par'că
Se înclină spre ea,
Zicîndu-i blînd: „O, tu, iubito;
„Eşti fericirea mea!“

Am tresărit... Şi'n clipa-aceia,
C'o repede privire,
M'am şi întors să văd cum este
Visata fericire ?..

Era o fată cum sînt multe
Prin sate şi oraşe:
Cu ochii mari, cu sînurî albe,
Cu buze drăgălaşe...

. . . . .
. . . . .

Și eu am rătăcit o viață,
Pribeag, ca vai de mine,—
Cînd drumurile pretutindeni
De *fericiri* sînt pline !..

TABLON DE IARNĂ

Pribegî, veniţi din altă ţară,
Doi muzicanţi bătrini, cu plete,
Cerşetoreau, cîntînd pe stradă
Din clarinete.

O fată îmbrăcată 'n zdrenţe
Li însoţea dintr'o chitară,—
Atît de galbenă şi slabă,
Părea de ceară...

Și cîinii îi lătrau... și vîntul
Le răspundea cu lungi ecouri;—
Un cîrd de corbi țipau iernatic
Pierduți prin nouri...

FIOR DE MOARTE

E pace peste dealuri
Și umbre mari pe văi;
Visează, dorm și uită
    Și bună și răi...

O margine de lună
S'arată printre nori,
Și aurul ei cade
    Pe crengi și flori...

Un filfiit de aripă
S'aude cînd și cînd,
Său murmurul fîntinei
Dulos și blind...

Și, totuși, de-o tristețe
Adîncă mă 'nfior :
Natura 'n veci e-aceeași,—
Eu's călător !..

SFÎRȘITUL

Cînd simți că moartea e aproape
Să stingă 'n veșnicu-î repaos
Viața ta,—cum într'o clipă
Se stînge-o stea pierdută 'n haos ;

Priveliștile depărtate,
De peste lanurile vîeții,
Ți-apar ca niște zări albastre,
Sub strălucirea dimineții ;

Convoiurile de iluzii
Revin din negrul lor apus,
Și trec din nou pe dinainte-ți
C'un farmec dureros, nespus...

Părerii de rău se 'ngînă-atuncea
Cu ultimele-adînci suspine,
Că pentru tot-d'a-una moare
Și lumea care-o porți în tine...

IUBIRE

Soldatul Ion nu știe carte,
Că'n satu lui a fost
Cioban la un boier,—și iacă,
Rămas-a omu prost!

De patru luni e în cazarmă,
Și n'a 'nvățat, nătîngu,
Nici cum să meargă, cînd sergentu
Comandă: „dreptu... stîngu...”

Dar lui nu-i pasă!—Îl usucă
Un dor nebun de-o fată.
Frumoasă, vere l.. știî, cu ochii
S'o sorbî, bat-o s'o bată!..

Și cum nu poate să-i trimită
O slovă de la el,
Soldatul Ion e trist, săracu,
Nu rîde mai de fel.

Cînd întîlnește-un om din satu-i
Il roagă blind : „mă, frate,
„Să spuî Ileanei.. că sînt bine,
„Și... multă sănătate!“

● MELANCOLIE

Cînd, primăvara, vine'n cîrduri
Poporul blind de rîndunele,
Eû parcă-aştept să se re'ntoarcă
Şi visurile mele

Cînd viaţa pare mai frumoasă
Şi mai lipsită de suspine,
Eû tot aştept să se re'ntoarcă
Şi visele-mă senine....

Se duce vara....și se duce
Poporul blînd de rîndunele,—
Iar eu mă simt tot mai departe
De visurile mele....

DOUĂ DIMINETI DE-APRILE

— După William Wordsworth —

„Mergeam încet,—și răsăritul
„Se 'nflăcăra de-o pară vie;—
„Matei, privind, s'opri și zise:
„In voia Domnului să fie!“

„Era în satu-acela dascăl,
„Cu păr frumos, dar cărunțit;
„Și, cum era zi de vacanță,
„Părea mai vesel, negreșit,

„Pe lingă grîne și pîriuri
„Trecînd așa, ne învoim
„In dimineața-aceea, veseli
„O zi prin munți să pribegim....

„Ei, ce e ? îl întreb atuncea,
„Cînd soarele a răsărit,
„Al suspinat fără de voie,
„Și-o vorbă tristă ai restit !

„Matei s'opri a doua oară,—
„Durerea lui nu mi-o ascunse ;—
„Privind spre culmea unui munte
„Aceste vorbe îmi răspunse:

„„Vezi norul cel aprins de raze
„„Și ușuratec ca un fum ?
„„Imi amintește-o dimineață,
„„De sînt trei-zeci de ani acum.

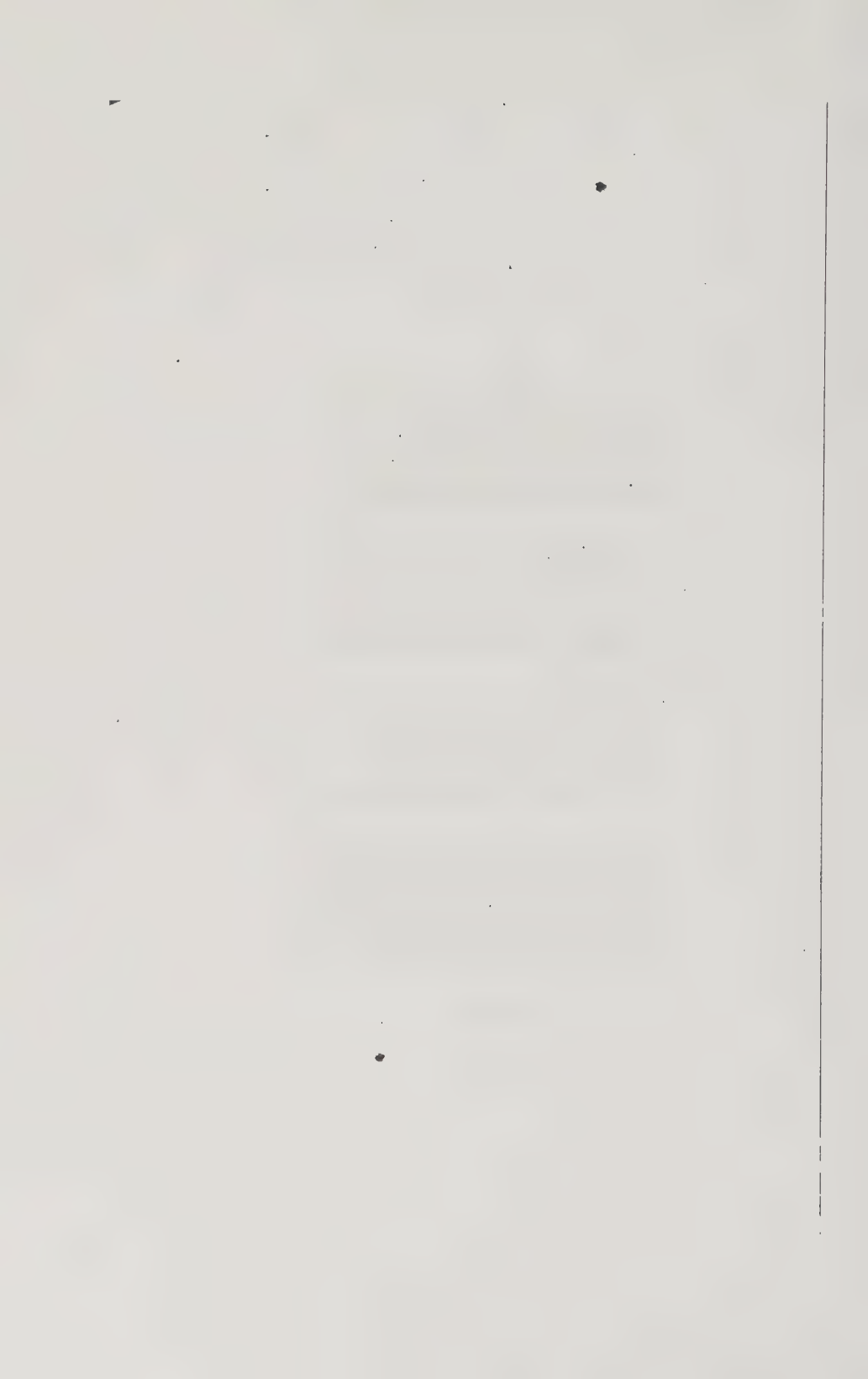
„Și tot de-asupra-acestor locuri,
„In dimineța-acelei zi
„De-Aprile, cerul era ast-fel :
„Plin de culori trandafirii !....

„Mergeam c'o linie în mină,
„Nepăsător de gânduri rele;—
„In cimitir m'abat de odată,
„Lângă mormîntul fiicei mele.

„Era de nouă ani....Tot sătul
„Privea la ea ca la o floare,
„Și glasul ei părea că este
„Un cîntec de privighietoare.....

„Și Ema mea în groapa rece
„Dormea în noaptea ei de ghiță;
„Dar o iubeam mai mult ca moartă,
„De cît ași fi iubit-o'n viață....

ÎN TRESTII

Lenea zilelor de vară
E stăpînă peste fire :
Dorm livezi, păduri și ape
Intr'o dulce neclintire.

Lumea pare liniștită
Sub o vrajă de tăcere,
Ca o minte visătoare
Fermecată de himere...

Eü, în lac, ascuns în trestii,
Staü pe vremea asta caldă,
Căci în fie-care zi, spre seară,
Vine-o fată de se scaldă.

IRONIE *M*

In fundul unui vechiũ sertar
Păstram scrisorile Mariei;
Le-am recitit deunăzi iar,
Și ris-am risul ironiei.

In toate-acele vorbe, una
Suna mai fără de 'nțeles,—
Și ea se repeta mai des,—
Era cuvintul: *tot-d'auna!*

CÎNTEC DE BOHEM

Eu n'am iubit prințese, saă marchize
Și n'am visat, ca alții, la regițe;
Iar cînd eram adolescent, prieteni,
S'ar fi uitat și zînele la mine.

Dar mî-aă plăcut femeile acelea
Cu inimile simple, arzătoare,
In cari tot rămin schinteă, ecoură,
Și chiar atuncea cînd iubirea moare.

Iar azi, cînd s'aû dus multe din iluzii,
Şi nu mai cred în dragostele sfînte,
Cînd mă 'ntîlnesc ele 'mî trimit... surîsurî,
În semn că'şi mai aduc de mine-aminte.

LEGEA

M

„La munca silnică pe viață!”
Fu a juraților sentință;
Iar vinovatul,—trist și galbăn
De groază și de suferință,—
Imbrățișindu-și copilașii,
Strigă cu vocea înecată:
„De astă-zî nu mai aveți tată!”

PE UN ALBUM

De ar fi să spun vr'o dată
Liniştea cum o 'nţeleg,
Pacea ochilor albaştri
M'aşi grăbi ca s'o aleg.

Şi cu toate astea, cine
Inima mî-a răzvrătit-o,
Linişte de nu mai are?...
Pacea ochilor, iubito!

Azi...

Pe cînd trăiam fără să știu
Ce e iubirea și durerea,
Mereu doream să le cunosc
Și să le împărtășesc puterea.

Azi cînd trăesc știind ce e
Iubirea ca și suferința,
Imi pare rău că n'am știut
Să prețuesc ce-i neștiința

UNEI FEMEI

(Scrisoare)

Tu ai plecat cu sufletul nostalgic
De ceruri largi, de vecinici primăveri,
In țara caldă unde tot-d'a-una
Sint infloriți frumoșii palmieri.

De pe la noi ce vești să'ți dau, iubito?
Nu sint nici flori, nici rîndunici....e iarnă...
Și simt că peste inima mea tristă
Uitarea ta începe să s'aștearnă...

O! vino măi curînd....de măi țîl minte
Cuvintele șoptite la plecare,
Și plîsul meu ce mi'l ștergeaî cu pârul,—
O! vino măi curînd....și adu-mă soare....

CUPRINSUL :

	<u>Pagina</u>
Prefață	III
1. Magdalena	7
2. Necredincioasa	9
3. In Atelier	11
4. Vînzătoarea de iluzii	13
5. Biletul de noroc	15
6. In ochii lui	17
7. Cireșele	19
8. Povestea Regelui	21
9. Cerul	23
10. Doi bogați	25

	<u>Pagina</u>
11. Fata	27
12. Nostalgii de antichitate	29
13. Bătrînul Artist	33
14. Duşmanii	35
15. Impreună	37
16. Ave-Maria	39
17. Iluzia din urmă	41
18. La Morga	43
19. Şireata	45
20. Lui Pasteur (După Sully Prudhomme)	46
21. Gluma	48
22. Tatăl (După François Coppée)	50
23. Călugărul	52
24. Zdrenţurosul	54
25. Muncitorilor	56
26. Cit o viaţă...	59
27. Ciobanii	61
28. Din Bavaria	63

	<u>Pagina</u>
29. Aleluia...	65
30. Privind Alpi...	67
31. Din glasul tău	69
32. Farmec	71
33. Pe lacul Thum	72
34. Idilă	74
35. Frunze de toamnă	76
36. Două drumuri	77
37. Cîntărețul de stradă	79
38. O minune	83
39. Doi bețivi	85
40. Copii	87
41. Unei iubite	91
42. Aceleași locuri...	93
43. Visătorul	95
44. Tablou de iarnă	99
45. Fior de moarte	101
46. Sfirșitul	103

	<u>Pagina</u>
47. Iubire	105
48. Melancolie	107
49. Două dimineți de-Aprile . .	109
50. În trestii	113
51. Ironie	115
52. Cîntec de bohem	116
53. Legea	118
54. Pe un album.	119
55. Azi...	120
56. Unei femei...	121

24. 10/10/00
25. 10/10/00
26. 10/10/00
27. 10/10/00
28. 10/10/00
29. 10/10/00
30. 10/10/00
31. 10/10/00
32. 10/10/00
33. 10/10/00
34. 10/10/00
35. 10/10/00
36. 10/10/00
37. 10/10/00
38. 10/10/00
39. 10/10/00
40. 10/10/00
41. 10/10/00
42. 10/10/00
43. 10/10/00
44. 10/10/00
45. 10/10/00
46. 10/10/00
47. 10/10/00
48. 10/10/00
49. 10/10/00
50. 10/10/00
51. 10/10/00
52. 10/10/00
53. 10/10/00
54. 10/10/00
55. 10/10/00
56. 10/10/00
57. 10/10/00
58. 10/10/00
59. 10/10/00
60. 10/10/00
61. 10/10/00
62. 10/10/00
63. 10/10/00
64. 10/10/00
65. 10/10/00
66. 10/10/00
67. 10/10/00
68. 10/10/00
69. 10/10/00
70. 10/10/00
71. 10/10/00
72. 10/10/00
73. 10/10/00
74. 10/10/00
75. 10/10/00
76. 10/10/00
77. 10/10/00
78. 10/10/00
79. 10/10/00
80. 10/10/00
81. 10/10/00
82. 10/10/00
83. 10/10/00
84. 10/10/00
85. 10/10/00
86. 10/10/00
87. 10/10/00
88. 10/10/00
89. 10/10/00
90. 10/10/00
91. 10/10/00
92. 10/10/00
93. 10/10/00
94. 10/10/00
95. 10/10/00
96. 10/10/00
97. 10/10/00
98. 10/10/00
99. 10/10/00
100. 10/10/00

WWW.KESSINGER.NET

ISBN 9781160304702

90000

9 781160 304702

Cover design: GBRCreat

06-ETE-629